

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 110.

Tredie Session.

39te Møde.

Dnsbogen den 10de December.

(Forts.)

Nørgaard (forts.): Med Hensyn til, hvad der i Dag blev yttret af Rigsdagsmanden fra Aalborg Amts 1ste District. (Timm), at han nemlig vedblivende var af den Formening, at en Lov i denne Henseende var overflødig — og, saavidt jeg forstod ham, fandt han det ikke passende at paalægge Sessionen at tage Hensyn til Omstændigheder, saaledes som Forslagets § 2 har antydet, hvorfor han ikke kunde stemme for Forslaget —, skal jeg blot til videre Oplysning i Sagen tillade mig nogle Bemærkninger om det Tilfælde, som er mig nærmest bekendt. Der stillede Sagen sig nemlig saaledes, at Feilen hos Hesten blev opdaget samme Dag, som Hesten var modtaget ved Ledtrækning. Vedkommende Forstanderskab, med flere Sognemænd, antog ikke, at Lægdet var pligtigt at modtage en saadan Hest, og strax derefter blev det af Forstanderskabet indmeldt til Mønstrings-Commissionens Formand, hvorledes det forholdt sig med Hesten; men derpaa fik Forstanderskabet intet Svar. En Tid af 3 Uger derefter afæffede Forstanderskabet Svar paa den første af det i den Anledning indgivne Skrivelse, men fik heller intet Svar. Derpaa henvendte Forstanderskabet sig ved Skrivelse til Krigsministeriet, hvori det oplyste det Passerede, og bad om at faae en anden god Hest istedetfor den, som var det leveret med en usynlig Feil. Der kom strax Svar fra Krigsministeriet, at det ikke kunde indlade sig derpaa, men at Forholdet eller Bedømmelsen af Hestens Feil vilde være at afgjøre af den forestaaende Landmilice-Session. Men hvad gjorde Sessionen i den Henseende? Efter hvad der er mig autentisk

meddeelt fra vedkommende Forstanderskab, viste Sessionen, istedetfor at tage Hensyn til, at Hesten var leveret i slet Foderstand, og istedetfor at tage Hensyn til, at Hesten var leveret med en Feil, der gjorde det umuligt at skaffe den i god Foderstand, og uden at ville indrømme, at den slette Hest maatte blive sat ud af Nummer, imod at Lægdet, vel at mærke, selv satte en god Hest istedet, — uden at tage mindste Hensyn til dette, siger sig, viste Sessionen, efter hvad der er mig meddeelt, Manden ud. Og uagtet det vistnok er Meningens med § 13, at naar 15 Rbd. ikke kan ansees passende eller tilstrækkelig med Hensyn til Mulcten for Foderstanden, de da bør sætte Hesten ud af Nummer, og uagtet det desuden synes at fremgaae af Bestemmelsen i § 26 om Mulct for Foderheste, at 15 Rbd. er anseet som Maximum for Mangler i Foderstanden, mulcterede de Lægdet ikke med 15, men med 20 Rbd. — Det kan vistnok ikke nægtes, at saaledes som Sagen nu stiller sig, kan Sessionen sige til Lægderne, at de skulle modtage og beholde Hestene, uden i nogensomhelst Maade at motivere deres Formening om Hestenes Feil eller Tilstand. Det vilde i den Henseende være en ganske anden Sag, naar Sessionen, saaledes som jeg har foreslaet i § 2, var pligtigt at udstede en Blangvet, hvorpaa Hestens da værende Foderstand saavel som øvrige Tilstand var anført; da havde Lægdet Noget at holde sig til, da var Lægdet derved sat istand til, saafremt det opdagedes, at Hesten havde Feil, som ikke vare anførte paa Blangvetten, eller paa een eller anden Maade var slet, strax, ved Tilfaldelse af en Dyrslæge og andre sagkyndige Mænd, naar Feilen var af nogen Betydning, at lade optage Thingsvidne om Hestens Tilstand, og paa den Maade sikkre sig mod en sliig vilkaarlig Mulctering for Feil, som Hesten